

Escape- Marvin

Escape-Marvin

1/2009

Marvin the Lehti
Perustettu 1987 76. numero

ISSN 1235-4007
Painopaikka: Multiprint
Julkaisija: Helsingin Yliopiston Science Fiction Klubi ry
Klubin postiosoite: Mannerheimintie 5 B
pj Teemu Ahonen
www: <http://googoomuck.org>

Escape-Marvin 1/2009

Tämän on HYSFKin ja ESCin jäsenlehtien yhteisnumero.

Tämän lehden päätoimittaja on Tapio Ranta-aho.
Kuvista vastasivat Tuomas Puikkonen s.4, Esa Hakkarainen s.5,
Marko Saari s.7, Jussi Vainikainen s.10, Maija Pietikäinen s.11,
Frank Cho s.3, google

Sisällys:

Pääkirjoitus: Finncon 2009 conitea	3
Ropecon raportti 2008: Jukka Särkijärvi.....	4
HULVADÅS: Saruman Valkoinen.....	8
Kiertokävelyjä Espoossa –Laajasilta: Tapio Ranta-aho...	12
Tapiola Quest — walkthrough: Nikke Nirri.....	15
Nanoerotin pikatoimituksena: Tapio Ranta-aho.....	18

Pääkirjoitus:

Finncon on tulossa Helsinkiin, hurraa. Tilaisuus alkaa Kaapelitehtaalla perjantainaamuna 10.7.2009 ja päättyy sunnuntai-iltana. Paikkana on Kaapelitehdas Ruoholahdessa. Finnconin aihepiirinä on perinteisesti ollut science fiction, fantasia- ja kauhugenreihin liittyvä kirjallisuus, sarjakuvat, elokuvat ja pelit.

Kunniavieraiksi ovat varmistuneet:

George R.R. Martin: Yksi tämän hetken arvostetuimmista fantasiakirjailijoista joka tunnetaan parhaiten Tulen ja Jään laulu - kirjasarjastaan.

Alastair Reynolds: Reynolds on entinen European Space Agencyn (ESA) astrofysikko ja sekoittaa tarinoissaan kovaa scifiä ja mielikuvitusrikasta avaruusoopperaa.

Tilaisuuden ohjelma koostuu mm. aihepiiriin kuuluvista esitelmistä, paneelikeskusteluista sekä interaktiivisista workshopeista. Saleissa tapahtuvien ohjelmanumeroiden lisäksi järjestetään näyttelyitä ja aulatiloissa on myyntipöytiä ym. esittelyosastoja.

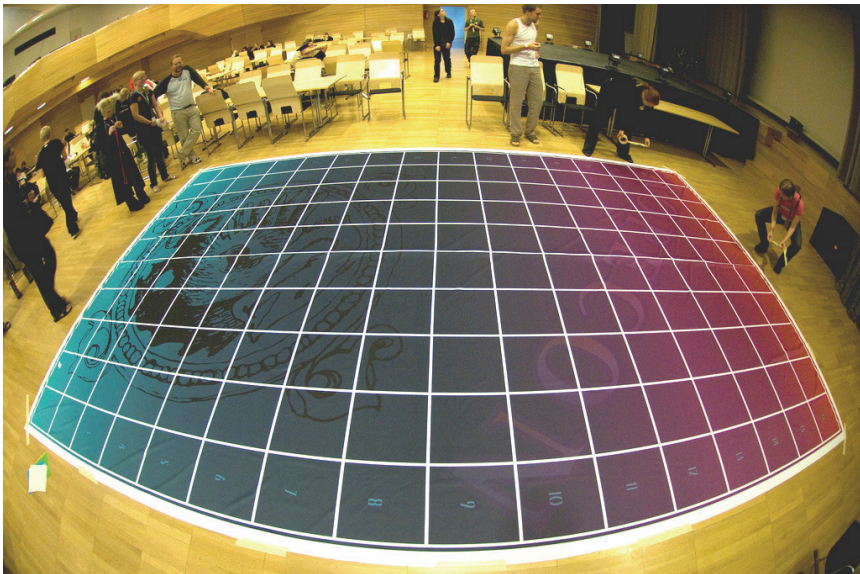
Finnconia odotellessa nauttikaatten ESCin ja HYSFKin jäsenlehtien yhteisnumerosta.

Ropecon 2008

Jukka Särkijärvi

Allekirjoittanut, nukuttuaan (36 tunnin valvomisrupeaman jälkeen ja herättyään ilman muistikuvaa nukkumaanmenosta), syötyään (elettyään viikonlopun standardisoidulla conidieetillä – kofeiinia, rasvaa, sokeria ja paskaa), ajettuaan partansa (conisänki alkaa näyttää epäsiistiltä kolmantena päivänä) ja peseydyttyään (tapa, jossa itse asiassa ei conin aikana tehty poikkeusta) on nyt valmis antamaan raporttinsa.

Con alkoi perjantaina, harmaana ja sateisena. Kilttiini sonnustautuneena, sporran heiluen, kuljin kohti Dipolia. Hilauduin sisään työntekijöiden ovesta, sain rannekkeen ja PJ- sekä ohjelmanjärjestäjäbadgeni ja vetäydyin Takkaan pystyttämään Living Greyhawkin päämajaa, missä monisteniput huojuivat korkeina.

Tuossa on se organised play -kampanjoiden pimeä puoli – hommaan sisältyy älyttömät määrät paperia, josta täytyy pitää lukua ja joka täytyy säilöä jossain.

Living Greyhawkia varten meillä oli tyhjiä hahmolomakkeita, taikaesinelekeja, taikaesineenluontilomakkeita, ihka omat

ahlissalaiset rikosrekisterilomakkeemme (Pääosin turha lappunen, joita on käytetty tietääkseni tasan kerran, Ropeconissa 2006. Siltikin, täytyy tunnustaa olevani kiintynyt lomakkeeseen, jossa ilmoitetaan hahmoltasi leikattavan raajoja jos hän joutuu lain käsiin.), RPGA:n jäsenlomakkeita (Joita tilasin läjän ennen Ropeconia. Ne eivät koskaan saapuneet. Tämä oli siis Ropecon 2007.) sekä peliraportointikaavakkeita.

Oli Living Greyhawkin viimeinen vuosi conissa ja meillä oli, laskujeni mukaan, kaksitoista pöytää buukattuja pelejä. Ensimmäinen pelini oli *NAE7-04 Unyielding*, jonka pelautin perjantaina ennen Chris Pramaksen ja Greg Stolzen kunniavieraspuheita.

Signeerautin *Pirates Guide to Freeportini* ja *Godlikeni*, jee!

Pramaksen puhe käsitteli roolipeliteollisuutta Yhdysvalloissa. Tulin sisään myöhässä ja missäsin alun, mutta päällimmäisenä muistan hänen maininneen Fantasy Flight Gamesin sopineen Pramasin firman, Green Ronin Publishingin, kanssa kahden *Warhammer Fantasy Role-Play*-tuotteen tekemisestä. Toinen niistä käsittelee keisarikunnan eri organisaatioita ja käsittää yhdeksän lukua, joista kukin koskee yhtä järjestöä ja sisältää pelaajan luettavan osion ja firman julkisivun, sekä pelinjohtajan osion, jossa ovat organisaation todelliset salaisuudet.

Olen täysin varma, että yksi niistä on kunniallinen ritarijärjestö tai pappiskunta tai jotain muuta todella päheää pelaajan osassa, mutta pelinjohtajan osiossa paljastuu julkisivuksi Kaaoksen temppelille. Hassuja asioita seuraa.

Greg Stolze puolestaan puhui roolipelistään *Reign* sekä lunnasmallista, jolla hän sitä markkinoi. Jutun juju on se, että hän ensin kirjoittaa tuotteen ja sitten ilmoittaa sen olevan valmis ja että hän pitää sitä panttina kunnes faniyhteisö on porukalla maksanut tietyn summan, jolloin tuote julkaistaan netissä kaiken kansan ladattavaksi.

Vietin myös paljon aikaa tapailen vanhoja tuttuja ja hankkien uusia. Sekä kotimaisen Risingshadow.netin että amerikkalaisen RPG.netin suomalaisten miitit olivat lauantaina. Jälkimmäisessä oli paikalla myös kiintiöruotsalainen.

Väkeä ei ollut yhtä paljon kuin viime vuonna, mutta sitä silti riitti

Ensiksimainittua käytin kylmästi hyväkseni hankkiutuakseni eroon läjästä roskaa ja muutamasta kaksoiskappaleesta, jotka söivät hyllymetrejäni. Kasoittain käännettyä Salvatorea, muutamia *Conan*-antologioita, kymmenen tankoubonin verran *Battle Royalen* traagisen huonoa mangaversiota, läjäpäin David Eddingsia ja kahdeksan *Shannara*-romaania katosivat elämästäni iäksi. Jäipä käteen vähän rahaakin.

Tuo raha pantiin nopeasti liikkeelle Kaubamajassa Cthulhu-pysteihin, t-paitoihin ja *GURPS*-lähdekirjoihin.

Lauantaina vietin tunnin miehittären ESC:in badgekonetta. Conin hauskimmat badget.

Lauantai-iltana oli vuorossa esitelmäni Sampo Haarlaan kanssa globaaleista roolipelikampanjoista – mistä ne tulivat, mitä nyt tapahtuu, minne ne ovat menossa. Sampo, tuolloin vielä Living Forgotten Realmsin kampanjahenkilöstöä, kertoi LFR:n puolesta ja minä käsittelin alkavaa Pathfinder Societyä. Päivitin myös yleisölle Forgotten Realmsin uudet tuulet piirtämällä ja kertomalla piirtoheitinkalvolle Faerûnin kartasta.

"Tässä on Halruua. Se on suunnitteen Puolan kokoinen. Se räjähti, Chultin niemimaa on nyt saari."
raapust

Oli hienoa huomata yleisön olevan kiinnostuneempi Pathfinder Societystä kuin Living Forgotten Realmsista ja jälkikäteen keskustelimme asiasta pitkään baarissa erään nettituttavuuden kanssa.

Tämän jälkeen oli vuorossa Jaakko Koivulan esitelmä "Sauron valtiomiehenä". Se oli tugettu saliin 26, jossa oli tilaa ehkä puolelle siitä ihmismäärästä, joka lopulta saapui paikalle. Ihmiset kiipeilivät ikkunalaudoille asti istumaan. Huoneesta loppui happi noin puoli tuntia esitelmän alkamisen jälkeen ja oli hyvä juttu, että tässä vaiheessa luenointi Pierre Bourdieusta päättyi ja Koivula alkoi soveltaa hänen oppejaan *Dungeons & Dragonsiin*, koska muuten olisin nukahtanut.

Esitelmän sisällöstä minun on kiistettävä väite että loitsu *create food and water* tuhoaisi talouden, vaikka se tuottaisikin pihviä viinikastikkeella eikä sitä Matrix-tyylistä proteiinipuuroa jota se tuottaa. Se on kolmostason loitsu, täten vaatien viidennen tason loitsijan. *Dungeon Master's Guiden* sääntöjä sivuhahmojen tasojakaumasta asutuskeskudessa seuraten voimme havaita näiden olevan liian harvinaisia jotta koko jutulla olisi mitään väliä merkittävässä mittakaavassa. Jos jokainen tarpeeksi korkean tason pappi kaupungissa

käyttäisi kaikki mahdolliset loitsuslotit ruoan ja veden luomiseen, he voisivat ehkä pyörittää yhtä soppakeittiötä.

Vaikka käväisin torkuilla kotona ensimmäisen yön pikkutunneilla, toisena yönä en nukkunut laisinkaan. Ropecon on auki kellon ympäri ja jutuilla on tapana mennä tosi oudoksi.

Troubleshooter-radion kuuntelu on suurta hupia. Tänä vuonna teemana tissit.

Kysymys, joihin saimme vastauksen Ropeconin yössä: kyllä, naisten vessassa on keinutuoleja.

Kysymys, joka jäi ilman vastausta: oliko penis lopulta sitten rintojen välissä.

Suurin hienous oli kuitenkin perjantai-iltana, kun saimme nähdä viisi ruskeakaapuista munkkia kulkemassa muodostelmassa halki Dipolin, messuten "Pie Iesu domine, dona eis requiem", iskien itseään päähän *Dungeons & Dragonsin* neljännen laitoksen *Player's Handbookeilla*.

Sunnuntai oli väsynyt ja koomainen. Pelautin *Trail of the Serpentin* joukolle Living Greyhawkin

Monty Python -munkki

veteraaneja, kuittasin pelinjohtajaloottini (*Denizens of Freeport*, luolatiilejä ja rasiällisen kiviä). Sitten menin kotiin, vahingossa pakkasin loottini matkalle Tampereelle ja heräsin kymmenen tuntia myöhemmin.

Ensi vuonna teen sen kaiken uudelleen.

HULVADÅS

Hulvadås, tuo Jumalten juoma. Viimekevään Åcon -tapahtumassa oli harvinaisen suuri ilo päästä maistelemaan tuota myyttistä ja salaperäistä juovuketta. Mitä se oli, mistä se oli tullut ja mistä sitä saa lisää?

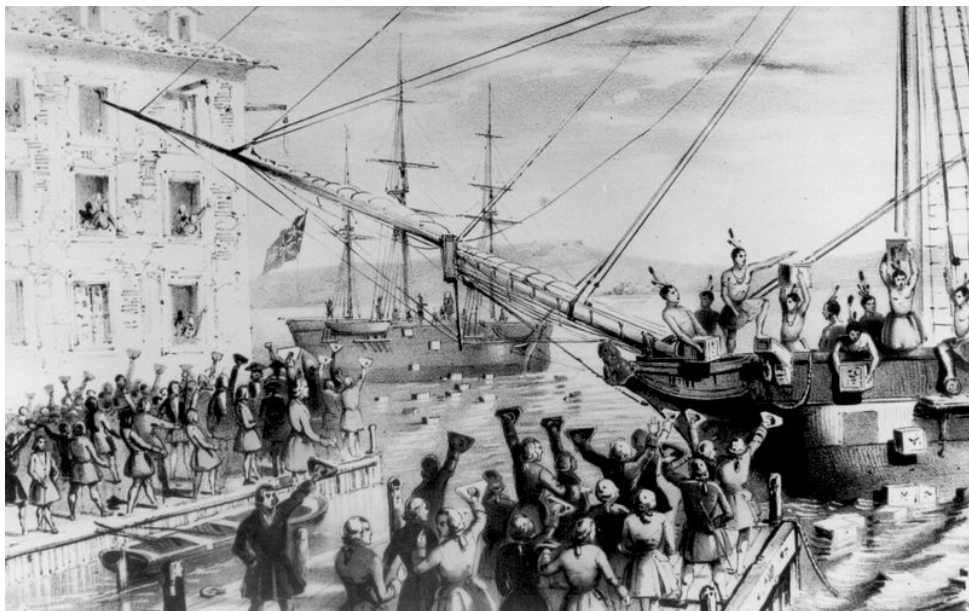
Hullu tiedemiesklubi valottaa juhlavirvokkeen taustoja.

HULVADÅSIN HISTORIA

Hulvadåsin historia alkoi Karjalassa jo pimeällä keskiajalla, noin vuonna 1200, jolloin Hullu Tiedemiesklubi oli vasta alkutaipaleellaan. Klubi oli ehtinyt tuohon mennessä keksiä vasta tehoisan

Huspirin särkylääkkeen, rakentaa ensimmäisen hevosettoman ajo-vaunun Hurrarin (lempinimeltään korskuva ori), sekä erottaa ja viljellä kaikki vaivat parantavaa Humisiliini-hometta.

Huhujen mukaan alkuperäisreseptissä olisi haukattu persikkaa, mutta koska klubi keksi kirjapainokoneen vasta vuonna 1305, ovat sitä aikaisemmat reseptiversiot kulkeneet ainoastaan suullisena perimätietona aina klubin suurmogulilta toiselle. Käytössämme ollut reseptiä pidetään tänä päivänä ainoana oikeana. Sen mukaisesti on

Bostonin teekutsut

valmistettu muiden muassa Wienin tanssivan kongressin juhla-juomat 1814–1815, sekä Bostonin teekutsujen plöröt 1773.

RESEPTI

Salaisen reseptin mukaisesti hankimme viisi kukkuratuokkosta määmiä. Voitte vain kuvitella Ylikylän osuuskaupan emännän ilmeen, kun kysymme ”Olisiko määmiä?”, vaikka kalenteri kävi tuskin Nuutinpäivää.

Määmi sekoitettiin oikeanlämpöiseen veteen käymisastiaan. Mukaan pilkottiin kilotolkulla omenoita (valkea kuulas, Peräsuon tila, ventilaatua) ja sokeria (taloussokeria, Cultor Oy), ihan vain pientä potkua antamaan.

Muutamassa viikossa hulvadasviini (rankki) kävi 7.5 % vahvuiseksi. Taloudellisesti olisi ollut viisasta lisätä rankkiin vielä lisää sokeria, mutta se olisi samalla peittänyt nimenomaan määmin ominaisaromeja lopputuotteesta. Tiedemiesryhmämme varmisti tunnontarkasti viinin laadun informaatiohakuisella maistelulla.

LAITTEISTO

Tislauslaitteisto oli yhdistelmä perinteistä suomalaiskansallisuutta ja otaniemelmäistä korkeateknologiaa. Nestesäiliö oli paksupohjainen alumiinikattila, jonka lempinimi on Elanto II. Älä kysy!

Kattilan kansi oli tiivistetty erityäin runsaalla kerroksella silikonia. Silikoni ilmestyi kanteen joskus 80-luvun lopulla, kun laite oli lainassa vantaalaisessa opiskelija-asunnossa. Sitä ennen oli kannen tiivistys hoidettu muiden muassa sinitarralla. Kannen kiinnitys varmistettiin kolmilla lukkipihdeillä. Jäykkyyden parantamiseksi kannen päälle asetettiin noin puolen tuuman paksuinen puurengas. Rengas siirsi putkipihdeistä saatavan puristusvoiman tasaisesti koko kattilan reunalle. Pihtien paikkaa täytyi vähän hakea kiehumisen käynnistyttyä. Pienen peilin avulla löytyivät höyryä pihisevät vuotokohdat helposti ja pihtejä siirtelemällä saatiin valittua kannen optimaaliset lukituspiisteet.

Kattilan päällä oli reikä, johon aseteltiin itse laitteen sielu, tislauskolonni. Kolonni oli noin 90 cm korkea lasiputki, jonka sisällä höyrystynyt ja kaasuuntunut rankki nousi ylöspäin. Liitoksen tiiviys varmistettiin tuoreella silikonilla ja jeesusteipillä.

Putken yläpäässä oli sähköinen lämpömittari, jonka avulla voimme lämpötilan putkessa pysyttelevän noin tasolla 90–92 °C. Putkessa vesi tiivistyi pisaroiksi, ja valui takaisin kattilaan, kun taas matalamman kiehumispisteen omaavat alkoholit pääsivät yläreunan johdatusputken kautta tiivistyssilmukkaan.

Hulvadás saattaa aiheuttaa erogeenisillä alueilla lievää punotusta

Silmukkaa jäähdytettiin jatkuvasti tavallisella vesijohtovedellä. Alkoholihöyryt tiivistyivät silmukassa ja tip tip tip tippuivat keräilyastioihin eli hulvadás-pulloihin.

TISLAUS

Tippumisen käynnistyminen on se vaaranpaikka, josta monet ovat kuulleetkin. Ensimmäisenä kattilasta lähtevät liikkeelle matalimman kiehumispisteen $65\text{ }^{\circ}\text{C}$ omaava metanoli CH_3OH .

Metanolia syntyy käymisessä (korostan, käymisessä, tislatesa ei mitään alkoholeja enää synny) noin 1 % verran, eikä se etanolin $\text{C}_2\text{H}_5\text{OH}$ (kiehumispiste $79\text{ }^{\circ}\text{C}$) seassa ole haitallista,

koska etanoli kumoaa metanolin primaarit haittavaikutukset. Mutta suurina pitoisuuksina nautittuna metanoli voi aiheuttaa sokeuden tai jopa kuoleman. Siksi mekin siis aivan ensimmäisen metanolipitoisen tilkan kaadoimme suosiolla viemäriin (oikeasti pullotimme sen tulevia kokeita varten talteen).

Kun hulvadás oli tiputettu, ja saimme keskimäärin 65 % (cask strength) raakahulvadásia, saatoimme todeta, että jäljelle jäävä neste oli varsinaista kuravettä. Tippuvan aineen alkoholipitoisuus luonnollisesti laski tiputuksen edetessä.

Kun voimakkuus luisui alle 30 %, ei tätä heikompileatuista

loppuosaa, niin sanottua "rengin viinaa" enää lisätty hulvadås-pulloihin, vaan se lahjoitettiin perinteiden mukaisesti laboratorioassistentteille.

JÄLKIKÄSITTELY

Raakahulvadås oli toki valmista juotavaksi sellaisenaankin, mutta se ei juuri pannusta tultuaan vielä ollut sitä jumalten juomaa, mihin olemme tottuneet. Raakahulvadås oli ensin suodatettava, sitten suodatettava ja sitten vielä kypsytettävä. Tiedemiesryhmämme varmisti laadun myös tässä tuotantovaiheessa.
°Hips°

Ensisuodatus

Raakahulvadås kaadettiin kahvisuppiloa muistuttavan aktiivihiihtä täynnä olevan kartion lävitse pariin kertaan. Aktiivihiihti imi itseensä nesteen epäpuhtauksia ja näin kirkasti tuotetta.

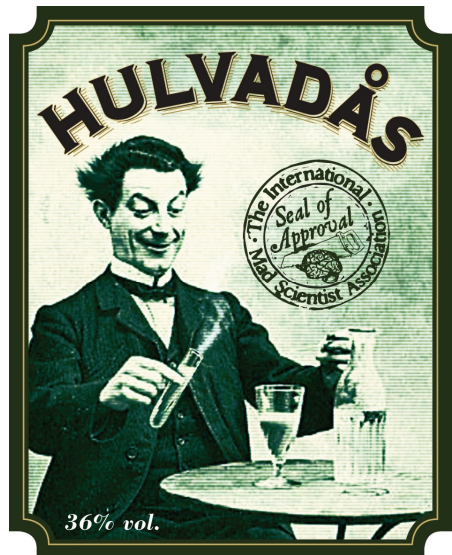
Sekundaarisuodatus

Toinen suodatus tehtiin lisäämällä aktiivihiihtä suoraan raakahulvadåspulloihin. Seuraavien kolmen viikon aikana pulloja heiluteltiin ja ravisteltiin päivittäin, jotta hiilen sekoittuminen hulvadåsiin saatiin maksimoitua. Lopuksi pullojen annettiin seistä viikon verran, jotta hiili laskeutui pullon pohjalle ja nyt täysin puhdistunut hulvadås saatiin siirrettyä kypsytyspulloihin.

Kypsytys

Kypsytyspulloihin lisättiin tammilastuja. Normaalisti esim. calvados saa värinsä ja makunsa vuosia kestävässä tammitynnyrisäilytyksestä, mutta hulvadåkselle annettiin tuntuvasti parempi kosketuspinta tammen kanssa lisäämällä sitä pulloihin lastuina. Tammen kanssa toistettiin sama prosessi, kuin hiilen kanssa. Pulloja ravisteltiin päivittäin kolmen viikon ajan, jolloin se sai jumalaisen värinsä ja lopullisen arominsa.

Viimeinen vaihe oli pullotus. Hulvadås leikattiin puhtaalla vedellä 36 % vahvuiseksi ja kaadettiin soveliaisiin pulloihin. Nam nam.

Hulvadås on parhaimmillaan tuoreiden viikunoiden kera.

Laajasilta – Bredbro

Laajasillan kaupunginosa on vastikään rakennettu erittäin moderni kaupunginosa tai kylä Laajalahden ja Otaniemen kupeessa. Laajasillan yhdyskuntaratkaisuihin on pyritty aivan ennennäkemättömään ympäristöystävällisyyteen. Näkyvimvät seikat ovat kylän täysi autottomuus ja se, että Laajasillalta ei tule lainkaan puhelin- tai kaapeliverkkoa, eikä sitä ole liitetty kaupungin viemärijärjestelmään. Langattomat verkot hallitsevat vahvasti tätä korkeateknologian varaan rakennettua insinöörikehitystä.

ESCAPESTA tuttua artikkelisarjaa ”Kiertokävelyä Espoossa” varten suuntasin eräänä kauniina kesäpäivänä kulkuni kohti tätä sympaattista uudisaluetta.

Kehä ykkösen varressa sijaitsee suuri suojaisa parkkialue ja parkkitalo, josta eteenpäin kylän keskukseen johtava Kalkulattorikatu on sallittu ainoastaan pyörä- ja kävelyliikenteelle. Parkkipaikalle minäkin kiertokävelyäni alkajaisiksi autoni jätin. Paikkaa oli vähän vaikea löytää, koska sinne ei ollut suoraa liittymää Kehätieltä. Kehältä piti poistua jo Mankkaantien risteyksessä ja kiertää sitten Laajarannan kautta kilometri takaisinpäin.

Kylän autottomuus oli silmiin- ja neniinpistävää. Kävelymatka ei ollut pitkä, muutama sata metriä Laajasillan keskustaan, mutta ilma jotenkin tuntui heti raikkaammalta, kun Kehätie jäi pusikkojen taakse näkymättömiin. Idylli oli kuin vanhasta suomalaisesta elokuvasta. Vain heinäseipäät puuttuivat.

Katu päättyi Läppäriaukiolle ja kylän ostoskeskukselle. Aukiolta lähti kahteen suuntaan sirpin lailla kaarevat pitkät kadut, joiden varressa molemmin puolin kohosi uudenuutukaisia kerrostaloja. Osa viimeisistä oli vielä rakenteilla, mutta lähimmissä oli täysi elämä päällä. Sekä pihoilla, että parvekkeilla hyöri onnellisia teknologiakylän asukkaita. Pohjoiseen kulki Rammitie ja etelään Rommitie. Epävirallinen kyltti Tii-pupolku johti metsäpolulle Laajalahden rantaa kohden, missä tunnetusti vilisi laaja kirjo vesilintuja ja lintubongareita.

Ostaristakin heti näki, ketkä Laajasiltaa asuttivat. Otaniemen henkistä läheisyyttä ja kylän rakentamishankkeen takana olevia espoolaisia suuryrityksiä ei voinut olla tunnistamatta. Ostarin liikkeistä neljä myi kännyköitä tai liittymiä, kolme myi tietotokoneita, pelikoneita ja varaosia joko pelkästään, tai osana kodin pienielektroniikkaa. Lisäksi paikalla oli pikkuinen ruokamarketti, baari, kaksi pitseriaa ja kebab-kioski.

Ruokapaikat mainostivat toimittavansa myös kotiin. Vaikka koko ostarin avaamisesta oli tuskin puolta vuotta, oli yksi liike jo lopettanut ja tyhjillään. Siinä oli ilmeisesti myyty kenkiä ja laukkuja. Ikkunassa oli vielä auringossa haalenneita loppuunmyyntimainoksia. Ruokamarketin ovelle oli lappu "Postipalvelut siirretty Otaniemeen".

Vähän itse ostarin ulkopuolelta tiesin etsiä Päiväkotia Pikkubittien yhteydessä toimivaa itsepalvelukirpputoria. Sen verran arastelin päiväkodin pihan läpi kävelyä, että kysäisin opastusta varmuudeksi eräältä nuorelta naiselta, ilmeisesti päiväkotitädiltä. Hän neuvoikin minut rakennuksen takaoven puolelle. Ulkoa kirppari näytti kovin pieneltä, mutta sisällä oli mukavasti tilaa. Paikalla hyöri muutamia nuoria äitejä ja vauvaikäisiä lapsia. Jokunen finninaamainen teekkari kierteli seassa. Kirjoja ja lehtiä oli miellyttävän paljon, vaate- ja lasitavaraa samoin, ja tietysti kierrätyselektronikkaa peleistä aina kannettaviin tietokoneisiin saakka. Mutta ne ohitan tässä raportissani ja keskityn painettuun sanaan.

Paikan ehdoton ykköstuote tuntui olevan yhdistelmä "Calculus of One Variable" ja sen sisarteos "Multivariable Calculus". Nämä löytyivät melkein jokaiselta myyntipöydältä. Kysäisin niistä paikan kassaneidiltä, joka hiukan naurahti. "Ei niitä kukaan osta, joka insinööri jo omistaa ne". Pikaisen selailun perusteella totesin kirjojen olevan jonkinlaisia matematiikkaoppikirjoja. Hmm... olisinkohan intellektuellin näköistä, jos ostaisin ne kirjahyllyyni? Paljon oli myös "Eetteripyörteet voimina" -vihkosia. Jonkin Otaniemessä tehdyn läpimurtoteorian selostuksia, annoin itseni ymmärtää. Ostin yhden sellaisen. Tällaisista pikkuseikoista se itsensä sivistäminen alkaa.

Runsaiden oppikirjavalikoimien seasta löytyi myös mukavasti proosaa. Spefistä silmääni iski laatikollinen kustantamon ylijäämiä "Outoja tarinoita" -pokkareita. Kaikkia numeroita tuntui olevan runsaasti. Ostin eurolla viimeisen ilmestyneen pokkarin 9 "Shub-Niggurath ja muut muinaiset", jota en muista koskaan edes nähneeni kirjakaupoissa. Lovecraftia ei koskaan voi omistaa liikaa.

Joku oli dumpannut eroottiset sarjakuvansa myyntiin. Ostin Manaran "Näkymätön tuoksu" -albbarin ja pari Crepaxin ensimmäistä Emmanuellea. Mielenkiintoinen kaksikko oli myös punakantiset "Paulette" ja "Mieleton talo" -albumit. Mutta niistä pyydettiin yhteensä 6 euroa, joten jätin ne sinne. Seuraavalla pöydällä oli tarjolla iso läjä Will Eisnerin albumeita. Mietin pitkään Ostaako "Talo Bronxissa" vai "Spirit 3". Kumpainenkin maksoi kaksi euroa, mutta "Talo Bronxissa" oli aika lailla pienempi.

Päädyin itselleni tutumpaan Spiritiin, Bronxija jäi niin monta, että saan sellaisen haettua myöhemminkin jos mieli muuttuu. Hintamerkinnoista päätellen kaikki ostamani sarjakuvat olivat samalta myyjältä peräisin, vaikka ne viereisiltä pöydiltä löysinkin.

Vaan paljon oli tyrkällä Aku Ankkoja. Jopa niin paljon, että ne alkoivat haitata lehtien kahlaamista. Oikaisin parin pöydän ohi kokonaan, kun silmäilyllä näyttivät taas pelkiltä Akkaripöydiltä. Kassalle palatessani nappasin mukaani vielä pari hassua rintanappia. Toisessa luki "Muistakaa Päivärinnan tapaus 1975" ja toisessa "Tupakka on vihan-nes". Ne maksoivat euron kappale.

Jäin hiukkasen juttelemaan sympaattisenoloisen kassaneidin kanssa, mitä hän tiesi paikan historiasta. Hän oli Terhakkalasta kotoisin oleva kemian teekkari, jolla ei Laajasillan taustoista ollut täyttä varmuutta. Jonkinlainen huhu paikan nimestä kuulemma oli, että Laajasillan kohdilla oli joskus ennen Kehä ykkösen rakentamista sijainnut suoalueen ylittänyt puinen tie tai "silta", joka oli yhdistänyt silloisen Laajalahden kylän itse lahteen. Kun neiti vielä osoittautui rouvaksi, päätin kiittää tiedoista ja jatkaa kiertokävelyäni.

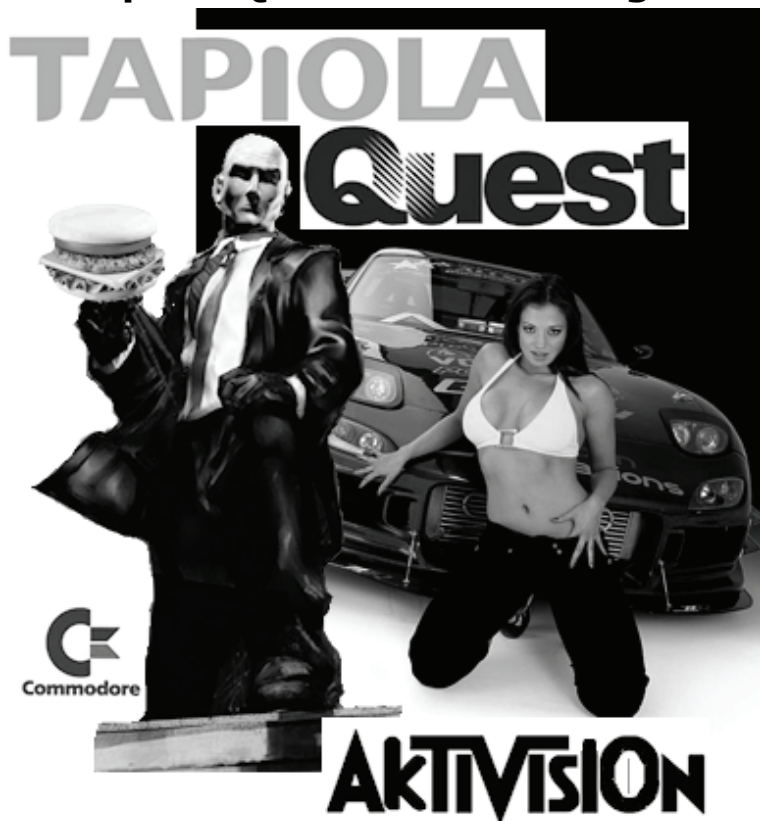
Seuraavaksi poikkesin syömään Pizza-plazaan. Normikamaa normihintaan. Tilasin Jokkeri -nimisen pitsan, jossa oli pekonia, jalapenoa, tabascoa ja kananmuna. Muistan joskus ammoin syöneeni samanlaisen Keltsu -ravintolassa Ropeconissa. Istuin pöytään odottamaan ruokaani, mutta sainkin sen pahvilaatikkoon pakattuna. Paikan pitäjä oli ihan ihmeissään, kun halusinkin syödä pitsani paikan päällä. Outo tapaus, paikassa kuitenkin oli selvästi kolme ruokapöytää. Mutta eipä se mitään, hän toi vesimukin ja lautasen. Haarukkaa en enää jaksanut ryhtyä urputtamaan, joten söin pitsani ihan käsin. Mikäs siinä, olihan se sentään valmiiksi viipaloitu.

Ihan hauska ja rauhallisen oloinen paikka oli Laajasilta. Ikäjakautuma oli vähän outo, koska kylässä ei asunut vanhoja ihmisiä tai teini-nuorisoa. Mutta se lienee tyypillistä uusille asuinalueille yleensäkin, ja asia, jonka aika tulee tasaamaan.

Vähän nyppi se, että poislähtö tarkoitti taas kävelyretkeä Kehä ykkösen varteen. Mutta kyllähän pieni fyysinen pesäero muuhun maailman loi kylälle oman suojaosan ja kehtomaisen tunnelmansa.

Tapio Ranta-aho

Tapiola Quest – walkthrough

Pelin intro kertoo siitä, kuinka istut lounastauolla Heikintorin Burgerissa. Olet juuri haukannut hampurilaisestasi ensimmäisen kerran, kun huomaat: "Hitto, tässähän on ihan liian vähän ketsuppia".

JA PELI ALKAA

Jätä hampurilainen pöydälle ja lähde Tapiintorille leikkikentän luokse. Ota taskustasi Norttiaski ja vaihda se jonkun leikkivän lapsen kanssa kännykkään. Punanuttuisesta työstä saa eniten pisteitä (+85), koska häneltä saat Nokian. Muilla lapsilla on Ericsson (+20). Varo kentän laidalla notkuvia vanhempia.

Valitse Alkon numero (+25 p). Kun puhelimeen vastataan, sano, "Mä näin, kun sä köyrit sen riivatun letukan kanssa eilen. Jos ei tule ilmaista Pernodia, niin mä soitan Länsiväylän toimitukseen" (+85 p), ja sulje puhelin (+2 p).

Mene viinakauppaan. Alkossa on kolme myyjää, joista yhden housut tuitsevat. Mene sen luo ja sano "Tuleeko sitä Pernodia?" (+68 p). Myyjä livauttaa peloissaan povitaskuusi flindan. Varo etteivät muut myyjät huomaa. Poistu paikalta (+15).

Pihalla istu penkille ja ala napsia pullostasi huikkia. Varo poliiseja. Tässä on hyvä välitalennuksen paikka. Eipä aikaakaan kun ympärilläsi alkaa kerääntyä ruotsinkielisiä rikkaita eukkoja kälättämään (+1 p jokaisesta). Varo ettei pullosi kokonaan ehdy, jolloin matamit katoavat. Röyhtäise miehekkäästi (+15 p), jolloin yksi eukoista läimäyttää sinua naamalle Louis Vuittonillaan (+75 p).

Lähde Tapiolan terveysasemalle. Katso onko lääkäri nimeltään Horst paikalla. Jos ei ole, kierrä hetki ympäri terveysasemaa ja tule takaisin. Kierrellessäsi voit ansaita pikkupisteitä tekemällä kepposia; potkaisemalla tolppaan kiinnitettyä koiraa (+2 p), ohjaamalla paikalle tullut sokea roskakellariin (+5 p), kaatamalla hoitajan kantama liinavaatepino lattialle (+1) ja sekoittamalla keskenään laboratorion aulassa olevat pissanäytteet (+7 p). Varo lääkintävahtimestareita.

Kun tohtori Horst on tullut päivystykseen, näytä kolhua kasvoissasi ja sano että päästä vaivaa, jolloin Horst antaa sinulle purkin Prozacia (+85 p). Lähde lääkkeiden kanssa keskuksesta ja mene Tapionauki-
on Taksiasemalle.

Pensaan takaa näet, kuinka taksikuski pökkii takaapäin ilolintua, joka nojailee aidankaiteeseen. Odota, kunnes taksikuski huomaa sinut (+25 p). Taksikuski kysyy hetken kuluttua, haluatko sinäkin? Vastaa "Joo", hätistele ammattilainen matkoihinsa, laske housusi ja nojaa aidankaiteeseen (+125 p). Kun kuski on tehnyt temppunsa, saat häneltä ilmaisen kyydin. Lähde Westendiin (+20 p).

Westendissä kuulet kovaa biletyssäntä yhden omakotitalon suunnasta. Mene talolle, anna porttia vahtivalle kerberokselle Prozacit ja pääset sisään (+70 p).

Kiipeä yläkertaan, jossa on kirotun moiset bakkanaalit ja irstaat räsykorttipelit käynnissä. Älä tartu houkutukseen, vaan tutki lattialla olevia vaatteita. Vaaleanpunaisen Vercacen taskusta löydät Aston Martinin avaimet (+50 p). Ota ne ja hiivi alakertaan autokellariin. Varo hovimestaria. Aja auto ulos talosta ja suuntaa kohti Vantaata (+20 p).

Ilku Myyrmäessä asuvia köyhiä. Vantaalaiset alkavat heitellä sinua kaljapulloilla (+45 p). Väistele pulloja (+1 p joka väistöstä), kunnes joku heittää vahingossa täyden pullon. Nappaa täydestä pullosta koppi (+100 p) ja palaa Tapiolaan.

Mene yläasteen pihaan ja ala houkutella kaljapullollasi pikkupimatsuja välitunnilta pusikkoon leikkimään. Varo opettajia. Kannattaa tallentaa peli tässä vaiheessa, koska koulun rehtori, varsinainen merihirviö, huomaa pensaisa kuikkijan tosi helposti. Kun saat misun mukaasi (+250 p), nappa häneltä rintaliivit (+15 p) ja lähde kohti baari Oravanpernaa. Baarissa istu pöytään, ja ala suurieleisesti nuuhkia rintaliivejä, kunnes iso moottoripyöräjengiläinen tulee paikalle kuolamaan (+35 p). Sano hänelle, "Saat nämä, kun tulet antamaan tultukea" (+110 p). Äijä lähtee seuraamaan sinua.

Nyt palaa Heikintorin Burgerille ja sano "No miten on saamarin liimanhaistelija, joko alkaa tulla ketsuppia mun purilaiseeni?" (+50 p) Moottoripyöräjengiläinen nostaa katkaistun Baikalin tiskin takana seisovan kylterin sieraimiin. Rääpäle paskoo housuihinsa ja ojentaa sinulle kaksi ylimääräistä ketsuppiannosta. Anna rintsikat jengiläiselle, joka lähtee pois paikalta (+5).

Istu pöytäsi, lisää ketsuppia hampurilaiseen (+10 p) ja ala nauttia hyvin ansaitusta lounastauostasi.

END OF GAME

Tapiola Quest, seikkailupelien aatelia - Commodore 256

saatavissa hyvin varustetuista antiikkikaupoista ja Clas Ohlsonilta.

Nanoerotin pikatoimituksena

NYT

Ase savusi Larryn kädessä. Hän laski sen alas ja alkoi hiljakseen ymmärtää, mitä oli tehnyt. Äskeinen ylittämätön raivonpurkaus oli ohi. Tilalle laskeutui surumieli, alistuneen miehen murhe. Vihan pusertamat hikipisarot vaihtuivat kyyneliksi, kun Larry romahti polvilleen ja antoi pistoolin valua lattialle. Hän nosti katsettaan sen verran, että näki mitä oli saanut aikaan. Johnsson retkotti sohvalleen hervottomana. Tuo nuorelta kaksikymppiseltä näyttävä jäntevä hiuksiaan palmikolla pitänyt mies, joka oli hallinnut rikollisimperiumiansa jo vuosikymmenet, makasi luonnottomassa asennossa aloillaan. Päästä valuva rähmä tuhrasi valkoisen sohvapäällisen kuvottavan aivomassan levitessä äsken vielä niin hienostuneelle kalustolle. Johnssonilta puuttui puolet pääläestä. Larryn katse osui jalkoihinsa lentäneeseen kallonkappaleeseen. Juuri siihen, missä Johnssonin hiukset olivat kiinni. Hän tarttui siihen ja heitti sen pois, pois silmistään ja mielestään. Kallossa roikkuva palmikko väpätti mennessään kuin leijan häntä.

– Ei sen väliä, minä olen tappanut, eikä se muuksi muutu, tuumi Larry.

– Johnsson ansaitsi kuolla, mutta Shirley ei, eikä Shirley enää tule takaisin. Hän ei...

Larry painoi kasvonsa käsiinsä ja avasi suunsa. Tuska purkautui äänekkääseen parkuun, jota hän ei kyennyt eikä halunnut pidätellä. Larry peitti huudollaan todellisuuden ympäriltään. Hän sulkeutui itkuunsa, käpertyi omien kämmeniensä kätköön.

Ei mennyt pitkään, kun Larry aisti jonkun seisovan vierellään. Larryn olkapäälle laskeutui käsi ja hänen parkunsa vaimeni nyhkytykseksi. Rauhallinen ääni olan takana sanoi, – Minä tiedän, miten voit vielä pelastaa hänet!

Larry hämmentyi, puheessa oli jotakin outoa. Hän oli vaistoavinaan, kuka vieressä puhui. Äänellä, joka ei enää röhisnyt, äänellä joka oli jälleen selvä ja kirkas. Larry käänsi hitaasti päänsä ylös ja katsoi hahmoa silmiin. Se oli Johnsson. Mustanpunainen noro valui Johnssonin aukinaiseksi murskautuneesta päästä korvan läpi olkapäälle, ja siitä edelleen hienostuneen valkoisen paidan hihaa pitkin kämmenselälle. Harmaita aivomasamöykkyjä ryöpsähteli pulssin tahdissa avonaisesta kallostalattialle. Tämä ei tuntunut lainkaan haittaavan Johnssonia, kun hän sanoi toistamiseen: – Kuulitko kuriiri, minä tiedän, miten voit vielä pelastaa kuolleen tyttösi.

KAKSI TUNTIA SITTEN

– Katsohan tuota, tokaisi tohtori Vicar ja vinkkasi kollegansa ikkunaan.

Metu asteli ruudun ääreen. – Taas joku kaahari?

– Niin, mutta tällä kertaa tuo on ihan hämmästyttävän taitava. Katso nyt!

Pienellä parkkipaikalla suhasi liituri kaksi poliisia perässään. Se väisti kaikki parkkeeratut ajoneuvot ja pömpelit, eikä kertaakaan kolhinut mitään.

– Niissä on reflektorit, tiesi Metu.

– Niin on, mutta eivät ne noin nopeasti liikkuvaa ajoneuvoa pysäytä. Katso taas! Luulee-kohan se pääsevänsä pakoon? Ulkoportit on varmasti suljettu.

– Roskajoukkoa, tuhahti Metu ja palasi työpöytänsä ääreen. – Meillä on ongelma ja kiireinen sellainen. Vicar jäi vielä ikkunaan seuraamaan kiihkeää takaa-ajoa. Ihmisiä ei liikkunut parkkipaikalla. He olivat kaiketi suojautuneet ajokkeihinsa, jos eivät olleet ehtineet rakennukseen suojaan. Sisätiloihin sujahti pakenijakin.

– Hah, se hullu ajoi meidän kellariin. Mihin se sieltä kuvittelee pääsevänsä?

– Tämä voi olla meidän läpimurtoimme, sanoi kaahailijasta innostumaton näyttöruutuaan tuijottava Metu.

– Jättiläisasiakas, myönsi Vicar samalla kun palasi työpöytänsä ääreen. Kumpikin oli hyvin selvillä, että pelastamalla kyberteknologiallaan uuden korkean profiilin asiakkaansa väylät isoille markkinoille saattaisivat aueta. Mahdollisesti jopa ITNT-Nokia voisi kiinnostua. Tai miksi ei peräti Outokumpu. Mutta oli lentokieltoaika ja nanoerotin olisi saatava Turkuun kahdessa tunnissa? Lentämällä ei kuljetusta voisi hoitaa, se oli selvä. Lentokone ammuttaisiin alas heti kaupungin ulkolaidalla. Vicar nosti äkisti sormensa, kuin valaistuksen saaneena.

– Minä tiedän ratkaisun, hän hihkaisi.

Nuori rallikuski Larry kirosi äänekkäästi. Liituri jämähti parkkikellarissa yhtäkkisesti paikoilleen. Poliisit olivat pian paikalla, eikä hänellä ollut varaa jäädä kiinni kaahailuistaan. Larryn tyttöystävä Shirley uikutti vieressä. Goottihenkinen neito ei ollut kapinallisesti tyylistään huolimatta koskaan joutunut tekemisiin virkavallan kanssa. Larry ihmetteli jämyttimen paikkaa. Ei tämä voinut olla poliisien tekosia. Nuoret päättivät hylätä ajoneuvon. He hyppäsivät ulos, ja valmistautuivat yrittämään juoksemalla karkuun, kun jostakin kuului hentoinen huuto.

– Hei! Tulkaa tänne!

Shirley näki huutajan ensin. – Katso, tuolla.

Hahmo viittoili hämärässä ovenraossa luokseen. Eipä nuorilla ollut valinnanvaraa. Poliisi-liituri lähestyi jo parin kurvin takaa. Larry ja Shirley ryntäsivät kohti tarjoutunutta pakotietä. Hahmo osoittautui valkotakkiseksi mieheksi, joka piti auki huoltohenkilöstön luukkuja kapeaan porraskäytävään.

– Nopeasti sisälle, ennen kuin he näkevät teidät, sanoi mies ja viittoili vauhtia. Hän sulki oven nopeasti nuorten perässä.

– Ei enää hätää. Tätä he eivät saa auki ennen kuin löytävät vahtimestarin. Kiivetään ylös.

– Tota, aloitti ajohanskojaan riisuva Larry. – On ihan jees, että autoitte, mutta me ei olla mitään pervoja tai sellasta.

– Ei hätää. Tiedätkö mikä tämä talo on?

Nuoret katsoivat miehen kasvoja ja sitten toisiaan. Yhtä ymmällään olivat molemmat.

– Taitaa olla VIIME-tekni talo tai jotain, muisteli Shirley.

– Aivan niin. Minä olen Don Vicar, VIME-techin johtaja. VIME-tech tuottaa kybernetiikan erikoislaitteita ja innovaatioita. Minulla on teille ehdotus.

Vicar ohitti nuoret portaissa ja alkoi kavuta ylöspäin. Larry ja Shirley seurasivat kiltisti.

Muutaman kerroksen kavuttuaan Larry alkoi huohottaa. – Tota noin...

– Ei, ei hissillä. Niissä on valvontakamerat, keskeytti Vicar ennen kuin Larry ehti edes esittää kysymystään.

Pyylevä Metu tuli kolmikkoa vastaan porraskäytävään. – Hienoa, sait heidät livautettua, hän totesi ja ojensi kättään nuorille. – Olen Benjamin Metu. Yhtiön pääsuunnittelija. Shirley tarttui ojennettuun käteen, mutta Larry oli liian puhki. Hän sai vain heilautettua kättään tervehdykseksi ja jäi huohottaen nojaamaan polviinsa. – Huh huh... moi.

– Käykäähän tuonne sohvalle, opasti Vicar nuoret sisälle rappukäytävästä ja jatkoi:

– Näin ikkunasta teidän kaahailunne poliisin kanssa.

Larry valpastui. Shirley painautui sohvalle lähemmäs ystäväänsä.

– Ajat hienosti. Vai oliko se vain tuuria?

– Olen minä aika hyvä, vahvisti Larry.

– Olet siis rallikuski? kysyi Metu.

– No joo. Kisoja on nykyään kauhean vähän, kun kaupungin rajat on kokonaan suljettu. Enimmäkseen ajelen joukkoliiturilla koululaisia.

– Larry on paras kuski, joka on koskaan ajanut Olarin 500 km katurallia, tiedotti Shirley.

– Se on varmasti totta. Mitäs koulu sanoo poliisisotkuistasi?

Larry pelästyi vähän, mutta ei sanonut mitään. Shirley otti Larryä kaulasta ja mulkaisi miehiä tuimasti.

– Ei me oltaisi kellariin jääty, jos typerä jämäytin ei olisi ollut päällä keskellä väylää, tiuskaisi Larry.

– Se oli meidän magneettimme. Minä laitoin sen päälle, jotta sain sinut pysähtymään ovelle eteen.

Nuoret vilkaisivat toisiaan hämmästyneinä, mitähän tämä oikein merkitsi?

Vicar ravisteli päätänsä. – Ei meitä kiinnosta toilailusi poliisin kanssa. Liiturikaan ei varmasti ollut sinun.

Shirley nyrpisti nenäänsä halveksivan näköisesti osoittaen, että juuri niin oli asia.

– Kuulehan, raivokuski. Meillä on erittäin kiireellinen tehtävä viedä elektroniikkaa Turkuun.

– Maanalaiset postikuljetukset...

– Instrumentit on saatava paikalle nopeammin kuin posti voi toimittaa. Niitä tarvitaan nyt heti. Saat miljoona euroa, jos viet ne liiturilla perille kahdessa tunnissa.

– Maantietä pitkin?

– Maantietä pitkin ja kristallihypyillä. Tunnetko Turkua, Johnsson Industries pääkonttori Aurapuron varrella?

– Tunnen paikan. Mutta ei sinne noin vain ajeta. Kaikki Tapiolasta ulos lähtevät ajoneuvot ammutaan tohjoksi heti nähtäessä.

– Nopea kiristalilla varustettu liituri, ja nopea kuski. Mitä muuta muka tarvitaan?

– Hulluutta, töksäytti Larry.

– Kaksi miljoonaa, sanoi Shirley.

Larry katsoi ystäväänsä kummissaan.

– Et kai sä meinaa että mä lähden? Edes kristalliliiturilla?

– Kahdella miljoonalla me päästään suoraan piireihin ja mä voin teettää... kyllä sä tiät, vastasi Shirley, pyöräytti merkitsevästi käsiään rinnoillaan ja vaivihkaa pyyhkäisi

sormellaan myös Larryn jalkovälin suuntaan.

– Mikä se teidän mielestänne on se nopea liituri? tiedusteli vielä Larry.

– Parkissa on varmasti kolme tuhatta erilaista. Valitse niistä mitä haluat. Vicar napsautti ison skriinin päälle ja heitti kaukosäätimen Larrylle. Ruudulla näkyi kuvaa kellarista.

– Tota noin, entä ne poliisit?

Metu sanoi sisäpuhelimkeen muutaman sanan ja kääntyi sitten muiden puoleen. – Poliisit ovat poissa. Valitse vain se liituri.

Nuori sihteeri astui sisälle, ojensi Metulle paketin ja poistui paikalta katsastamattakaan vieraisiin.

– Toimitettavat instrumentit ovat tässä laatikossa, kertoi Metu.

Shirley ohjaili säätimellään kameraa pitkin hallia. – Onko nää kaikki muka teidän?

Hän ei odottanut eikä saanut vastausta kysymykseensä. Vastaus oli kaikille ilmiselvä muutenkin.

– Toi keltainen on ihana, hihkaisi Shirley.

– Saab, norjalaista muovipakkeliä, yökkäsi Larry. – Mutta tuo on kaunotar. DeTomaso Leopard, sitä ei voita mikään!

– Paikka G127 Punainen DeTomaso. Tuokaa se hissin eteen. Varmistakaa, että mukana on bensiiniä ja kristalleja, sanoi Metu sisäpuhelimkeen ja painoi ohjauspöydältä nappia.

Seinään aukesi hissi.

– Alas tätä pitkin. Enää ei tarvitse välittää kameroista.

Nelikko lähti yhdessä matkaan, Larry sai instrumenttilaatikon kainaloonsa. Alhaalla jo odotteli punainen kissapeto. Bensamittari näytti täyttä ja kojelaudalla oli kolme irtonaista kristallia mountin yläpuolella. Yksi oli täysin kirkas, toinen oli kirkas, jossa oli valkoinen juova sisällä. Kolmas kristalleista oli himmeänharmaa.

– Siitä vain matkaan. Neidin ei tarvitse lähteä.

– Mä meen minne Larry menee, tiuskaisi neitokainen. Sitä paitsi me halutaan kapustat etukäteen.

Vicar kohautti olkapäitään, mitäpä sillä oli väliä. Hän kaivoi kukkaronsa taskustaan. Rahamassi oli paksuin, minkä Shirley oli ikinä nähnyt. Vicar kaivoi esiin viisi kappaletta 100 000 euron seteleitä ja ojensi ne Shirleylle. – Loput saatte kun homma on hoidettu.

Nuoret kömpivät liituriin. Larry oli ihan hurmaantunut uuteen ajokkiinsa. Shirley taas tuijotti haltioituneena Stubbin kuvia seteleissään.

– Kai te tiedätte, miten kristallihypyt toimivat?

Larry nyökkäsi. Teknologia oli liitureiden kanssa puuhastelevalle Larrylle tuttua.

Kristalli latasi hyppymoottorin ja tietokone laski laskeutumispisteen - pim, ajoneuvo hypäsi perille. Ehtyessään kristalli haurastui kohti hiilikokkareta. Jos energia ehtyi kesken hypyn, ajoneuvo palautui materiaksi matkan varrelle. Ja koska hypyt olivat suoria maapallon läpi, se oli käytännössä aina kohtalokasta matkustajille.

Larry silmäili kirkasta kristallia. Siinä oli silmämääräisesti riittävästi voimaa viemään heidät turvallisesti Turkuun vaikka viidesti. Larry mounttasi kristallin.

Pidikkeeseen jäi vielä sekä juovikas, että harmaantunut kristalli. Jälkimmäisessä ei ollut paljon tehoja jäljellä. Sitä Larry ei ajatellut käyttää kuin hätätilanteessa.

– Mikä tää juovikas kristalli on, kysyi Shirley hipelöiden toista voimalähdettä.

– Jaaha, en tiedäkään. Maapallon läpi kulkeva oikaisuhyppy tekee aina 32 sekuntin aikavääritysmän. Tulette siis perille vähän aikaisemmin kuin pitäisi. Mutta ette te ennen lähtöänne perille pääse, 15 km standardihyppäys vie joka tapauksessa parisen minuuttia, opasti Vicar.

– Mutta entä tämä juovikas kristalli, kiinnostui oudosta prismasta Larrykin.

– Kai se on täynnä sekin, onhan se kirkas. Nuo himmenevät käytöstä, tiuskaisi Vicar.

Metu otti holokameraansa ja pyysi Shirleyä ojentamaan juovikkaan kristallin esille.

– Minä otan kuvan siitä ja kysyn labran pojilta, hän sanoi.

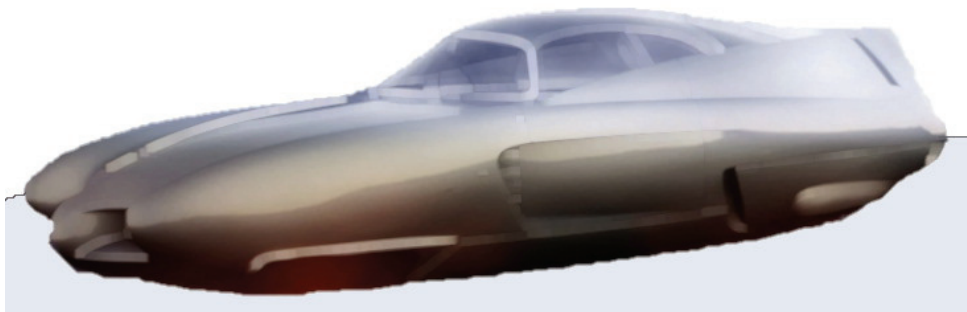
– Alkakaa painua. Kaksi tuntianne on käynyt koko ajan. Sama ovi on auki, mistä tulitte sisälle. Ja muistakaa varoa kaikkia. Sota-alueella ei ole kuin vihollisia. Instrumenttilaattikkoon on ansoitettu protonilataus. Se ei ole tärinäsensitiivinen, mutta alkää kápälöikö sitä ennen Turkua. Eikä sitten hyppyjä yli standardimittojen, vain 15 km kerrallaan. Energiankulutus tuplaantuu, kun lisäätte siihen vaivaiset kaksi kilometriä.

Liituri lipui ulos kellarista. Nuorilla oli edessään turvallista asfalttitietä ennen kaupungin rajaa. Siellä heidän oli viisainta siirtyä hyppyihin.

Metu alkoi naputella viestiä Johnssonin lakeijalle. Samalla hän sai vastauksen omilta insinööreiltään.

– Voi hitto, se juovakristalli oli epästabiili. Se voi haljeta jo lyhyelläkin hypyllä.

Toivottavasti kakarat eivät mounttaa sitä.

– Jhkjoka kmhirut khrästä phräästää... Johnsson kiemurteli vuoteellaan. Imuri kiskoi hänen keuhkoistaan sitkeää limaa, mutta samalla raapi hänen henkitorveaan, niin hellästi kuin puhdistustoimenpidettä yritettiin tehdä. Suurjohtaja oli jo toista päivää henkitoreissaan pienen flunssan takia, koska hänen keholtaan puuttui kyky yskiä ja samalla puhdistaa keuhkoja. Happitiehyydet olivat hetki hetkeltä pahemmin tukossa. Puhuminen oli käymässä vaivalloiseksi. Johnsson halusi tappaa kaikki typerykset ympäriltään. Mikä juuri nyt tarkoitti kaikkia ihmisiä hänen näköpiirissään. Johnsson tiesi, ettei tämä hänen uusikaan kehonsa kestäisi elossa tällaisen keuhkotukoksen kourissa enää iltaan saakka.

Lothar paukahti paikalle Johnssonin huoneeseen, joka oli parissa päivässä muuttunut edustustilasta sairaalatilaksi.

– Hyviä uutisia. VIME-tehin edustaja ilmoitti, että he ovat lähettäneet nysopsien naurerott... synepsi... jonkun laitteen, millä voidaan palauttaa yskäkeskuksen hallinta.

– Khueleekho se pkhriaan? kysyi Johnsson tuskaisena ja huitaisi keuhkoimuria käyttävän hoitajan tiehensä sängyn viereltä.

– Kuriiri tulee kristalliautolla Tapiolasta alle parissa tunnissa. Tohtori Välpäs ehtii kirurgeineen paikalle hetkessä. Lex, käske desinfioida huone leikkausta varten nyt heti.

– Maantietä pitkin? Ei se voi selvitä sota-alueen läpi, epäili Lex.

– LHRÄHETTÄRKÄÄ SATA SUojaa maa... aaa... Johnsson ehdytti voimansa kiihkeään huutoon.

– Lähetän parhaan plutoonan suojaamaan lähettiä, Lothar ilmoitti ja poistui huoneesta. Tänään kyllä putoaa päitä, mietti Lex huolissaan.

TUNTI SITTEN

– Onko siinä paljon jäljellä? kysyi Shirley Larrylta katsoen huolestuneena kristallia.

– Se on ihan kirkas, ei edes jälkiä harmaantumisesta. Ja vastahan se oli kymmenes Hyppy, rauhoitteli Larry. Me tarvitaan vielä ainakin kuusi lisää. Ja maantieajot päälle.

Larry kiinnitti huomiota horisontista nousevaan pölypilveen. Ei epäilystäkään. Sieltä lähestyi ryhmä liitureita. Larry käynnisti nopeasti latauksen. Hyppymooottori hurautti käyntiin. Pahin mahdollinen uhkasi tapahtua, vieraat liiturit olivat nähtävästi tulivaunuja. Lataus veisi vain muutaman hetken, mutta sodan runteleman joutomaan keskellä sekuntit tuntuivat minuuteilta. Vihamieliset tulivaunut havaitsivat nuorten liiturin ja kääntyivät suoraan kohti. Ne olivat jo ampumaetäisyyden päässä, mutta DeTomaso houkutti liikaa. Se olisi mukava saalis ehjänä. Vaunut huristivat lähemmäs. Niitä oli ainakin viisi. Taempana rykelmässä saattoi olla enemmänkin, mutta niitä ei tulen seasta erottanut. Shirley huomasi ajokit vasta nyt ja kirkaisi.

PIM, kuului kojetaulusta, mountti oli latautunut. Häätäntynyt Larry painoi lähettäjää katsomatta minne laskupaikka oli asetettu. Suunta edes oli sinnepäin, mutta etäisyyttä hän ei kiihtymykseltään säätänyt. Liituri hyppäsi karkuun ihan tulivaunujen nenän alta.

Lothar istui itse etummaisen liiturin ohjaimissa. – Kohde on punainen DeTomaso, matkalla Tapiolasta tänne. Ohjaimissa on kaksi teini-ikäistä kuljettajaa. Pitäkää tutkanne auki. Auringon aktiivisuuden vuoksi virheetön havaintokennä ulottuu vain muutaman mailin päähän. Kohteella on liiturissaan kristallihyppy. Me olemme turvaamassa sen matkaa, emme metsästävässä.

Plutoona hajaantui viuhkaksi. Mukana oli toistakymmentä Johnssonin yksityisarmeijan tankki- ja tulivaunua, jotka turvasivat laivueen kulun vihamielisten joukkojen keskellä. Tälle yksikölle ei vittuilitaisi. Kuriirin oletettiin saapuvan havaittavalle etäisyydelle pikapuuhiin.

DeTomaso materialisoitui pommikuoppaan hylätyn betonikaupungin laidalle. Kuoppa oli nelisen metriä syvä ja vähän toistakymmentä halkaisijaltaan. Kuopasta ei nähnyt ympäristöä, mutta tienoo vaikutti äänettömältä. Turkuun oli tuskin parin hypyn verran matkaa. Äsken vielä niin kirkas kristalli oli nyt silminnähdyn harmaa. Oli silkkaa tuuria, että se ylipäättään kesti viimeisen ylipitkän hätäloikkauksen. Energiaa kului hirmuisesti enemmän kuin piti. Shirley'n äkkinäinen kauhu oli tasaantumassa. Larry tarttui tyttöään hellästi olasta.

– Älä hätäile. Enää ei näy ketään. Kyllä me tästä jo selvitään.

Larry katseli ympärilleen. Hän valitsi sopivan suunnan, iski vaihteen silmään, ja painoi kaasua. Liiturin keula iski kuopan reunaan. Liike pysähtyi. Larry asetti nousukorkeuden maksimiinsa ja kaasutti uudelleen. Liituri tömähti jälleen keulaa nostamatta kuopan seinämään.

– Nouse ulos ja kiipeä takaluukulle. Täytyy saada nokkaa ylös, hän totesi Shirleylle.

Shirley näytti pitkää naamaa. Hän ei halunnut nousta suojaa antavasta ajoneuvosta.

– Ala mennä, en minä aja kuin ylös reunalle.

Shirley nousi menopelin suojasta ja kömpi polvilleen takapellin päälle. Liiturin nokka nousi silminnähdyn. Larry painoi kaasua varovasti. Ajoneuvo lähti hiljaiseen kiitoon kuopan reunaa myötäillen, mutta ei aivan päässyt pois. Keula takertui edelleen kuopan reunaan. Liituri valui takaisin pohjalle. Larry yritti uudelleen, nyt voimalla. Hän survaissi lusikan lautaan ja liituri lähti voimakkaaseen yläliukuun. Montun reunalla pohja tarttui hetkeksi kiinni, mutta kun Larry samalla käänsi nousukorkeutta ylös ja ahtoi kaasua turbolle, ajoneuvo irtosi. Se singahti vimmattuun hyppyyn ylös kuopasta ja teki kauniin kaarevan lennon tasaiselle maalle lähes sadan metrin päähän. Shirley kellahti lähtönap-sahduksessa pois kyydistä ja vyöryi takaisin montun pohjalle. DeTomaso tupsahti alas pehmeästi kuin Leopardin kuuluukin. Mutta yksin se ei enää ollut. Liituri oli pudonnut keskelle keltaisten Interceptor -liitureiden lentuetta. Ajoneuvoa tähtäsi vähintään parikymmentä haupitsin piippua point blancilta.

– Voi helvetti, ehti Larry ajatella, ennen kuin helvetillinen räjähdys löi hänet tajuttomaksi.

– Kaksikymmentäneljä mikro-ohjusta ja satayhdeksän kranaattia. Osumaprosentti 97 %, vihollinen on kaasuna. Tähestäjän metallinen ääni kuulokkeissa oli musiikkia Lotharin korville. Savun ja pölyn keskeltä ei vielä erottanut, mutta yllättäen taistelutantereelle ilmaantunut punainen liituri ei voinut olla kuin juuri heidän etsimänsä kuriiri. Lothar suuntasi kohti vihollislentueen tomumajoja. Olipa onnekas sattuma. Lothar hidasti nopeuttaan näkymän heiketessä. Hitaasti vyöryttäen hän lähestyi hämyisesti erottuvaa liituria ja pysäytti sen vierelle. Lothar pudottaui ajoneuvostaan, tempaisi DeTomason oven auki ja kumartui sisälle. Larry alkoi palata tajuihinsa.

– Onko teillä tavaraa Johnssonille, Lothar kysyi nopeasti.

Larry oli vielä pöllumystyneenä, mutta sai kuitenkin sanottua: – Tuossa takapenkillä. Älä! Ansoitettu, kerkesi Larry varoittamaan taakse kurkottavaa Lotharia. Tämä veti päänsä ulos ja huusi kumppaneilleen:

– Viekää minunkin liiturini, minä tulen tällä.

Lothar istahti pelkääjän paikalle ja käynnisti kojelaudasta suoran yhteyden Johnssonille.

– Instrumentti on hallussani. Lähdemme heti paluumatkalle.

- Aja! Seuraa tuota murentunutta asfalttia.

Pöly oli laskeutumassa. Maa oli harmaana tuhotuista liitureista. Lotharin plutoonan yhteis-
laukaus oli tehnyt perusteellisesti selvää vihollislentueesta.

– Shirley, mun tyttöni on tuolla kuopalla, mä haen hänet ensin.

Larry käänsi liiturinsa takaisin kohti Shirley'n kätköpaikkaa, mutta Lothar tarttui äkäisesti
kiinni kaasuttimeen.

– Menemme Johnssonin luokse. Tyttö saa jäädä. Kyllä hän täällä pärjää.

– Ei ei, Shirley on ihan tuossa kuopan suojissa, ei siinä mene kuin lyhyt hetki.

Lothar näki hennon hahmon kömpivän ylös maakuopasta.

– Tämä liituri on tarkoitettu vain kahdelle, totesi Lothar ja käänsi rattia Larryn
sylissä.

Turun suunnalta lähestyi yllättäen toinen punainen urheilumallinen liituri. Se suuntasi
kovalla nopeudella suoraan kohti pommikuoppaa. Lothar selosti tilanteen nopeasti John-
ssonille. Tämä oli heti ajan tasalla. –Prrommita thryyttö, tuli tyly komento.

Lothar tuuppi Larryn sivuun, nousi puoliksi ulos kattoluukun kautta ja ampui kranaatin
kohti Shirleyä. Plasmakranaatti alkoi ujeltaa hirvittävästi, juuri kuten ne tekevät viirittyes-
sään. Vieras liituri pysähtyi tytön viereen. Sitten jysähti purppuranpunainen räjähdys-
pilvi, jonka keskelle leimahti kirkas valokaari. Kun räjähdysten keskeltä taas pystyi
havaitsemaan jotakin, oli näky ankea. Pelkkää tyhjyyttä siinä, missä muutama sekunti
sitten oli ollut elävä tyttö ja vieras punainen liituri. Larry oli ehtinyt tunnistaa vieraan
liiturin myös DeTomasoksi. Havainto äimistyi niin täysin, ettei hän ensin edes osannut
tajuta, että Shirley oli juuri Johnssonin käskystä tapettu.

Lothar tarttui Larrya leukaperistä ja kehotti tätä suuntaamaan ajopelin kohti Turkua. Larry
totteli hypnoottisesti. Kristallia ei enää mountattu. Liituri kulki loppumatkan maantietä
pitkin plutoonan suojissa.

JUURI ÄSKEN

Välpäs hyöri pöydällä makaavan Johnssonin ympärillä toisessa kädessään polttoveitsi ja toisessa slurrykiinnitin. Johnsson makasi vatsallaan, ei selällään, kuten parin päivän takaisessa aivojensiirtoleikkauksessa. Nyt hänen uusiin aivoihinsa asennettiin sormenkynnen kokoinen lisäinstrumentti, josta liitettiin nippu ohuita johtimia selkäytimeen ja ydinjatkeeseen.

Leikkaus oli nopea. Se ei vienyt kymmentäkään minuuttia. Johnsson oli tajuissaan. Ope-
raatio oli kivulias, mutta ei vaatinut nukutusta. Välpäs heilui kuin viikatemies. Kerran
hän mittariinsa keskittyessään huitaisi turvamiestä polttoveitsellä, niin että tämä kiljaisi,
hyppäsi vaistomaisesti taaksepäin ja kaatoi kahvinsa Lotharin syliin. Lothar raivostui,
kiskaisi turvamiehen niskatukasta otteeseensa ja mojautti tätä nyrkillä kasvoihin.
Onneton turvamies lipsautti rytäkässä pistoolinsa lattialle. Kukaan ei äkinäisen näytök-
sen häkellyttämänä huomioinut, kuinka vaiteliaana paikalla seissyt Larry
vaivihkaa nappasi aseensa hoteisiinsa.

Kohtauksesta häiriintymättä Välpäs jatkoi potilaansa hoitoa. Hän sulki avohaavat ja
sitoi Johnssonin pään kiinni makuualustaan. – Oletteko valmis?

Johnsson teki jotakin, mutta ei saanut päättään liikkumaan. Välpäs tulkitsi yrityksen
kuitenkin nyökkäykseksi. Hän kytki nanoerotin käyntiin.

Hitaasti Johnsson alkoi yskiä. Ensin hän sai aikaan vain pientä vaimeaa kröhnää. Mutta
vauhtiin päästyään hän köhi, ryki, yski, haukkoi henkeään, röhisi ja roiski lisää limaa.
Yskä toimi taas, rikkaan miehen keuhkot puhdistuivat. Kohtaus kesti minuutin verran,
jonka jälkeen Johnsson alkoi rauhoittua.

Huoneessa ei ollut enää muita kuin isäntä, Välpäs ja Larry. Muut olivat katsoneet
parhaaksi poistua. Välpäs irrotti Johnssonin pään kiinnityksestä. Johnsson nousi va-
pisevin askelin alustaltaan. Hän horjui kohti valkoista sohvaansa. Larry seurasi perässä.
Hänellä oli pistooli kädessään.

– Sepä vasta oli helpotus, totesi Johnsson. – Tähän paikkaan maistuu samppanja.

Toteamus laukaisi Larryn sekavasta mielentilasta vahvan ja selvän tunteen: vihan. Tuo
hyväkäs oli kylmäverisesti tapattanut Shirley'n saadakseen yskänsä takaisin vain pari
minuuttia nopeammin. Ja nyt jo kelpasi kuohujuoma. Viha kihahhti räjähtäväksi raivoksi.

– Shirley'n vuoksi, hän huusi ja kohotti aseensa kohti gangsteripäällikköä.

Välpäs pelästyi käännettä ja lähti juoksemaan karkuun. Hän ehti juuri päästä huoneesta,
kun kuuli takaansa aseensa tuiman jyrähdyksen.

NYT

– Tiedäthän, että kristallihyppy vääristää aikaa 32 sekuntia hypyltä? kysyi pää avonaise-
na verta pulputtava Johnsson.

Lothar kurkisti varoen huoneeseen.

Yhä kyynelevä Larry myönsi hämillään. – Mutta lataus ja hyppy vie aikaa.

Johnsson nyökäytti. – Niin vie. Olen käyttänyt tätä taktiikkaa koirakilpailuissa. Lyhyt sadan metrin hyppy lataa vain viitisen sekuntia. Palaa pelastamaan tyttösi. Siitä ei ole puoltakaan tuntia, kun hän kuoli. Tee sata hyppyä ja olet ajoissa! Onko sinulla kristalleja?

– On liiturissa, vastasi Larry epämääräisesti.

– Ala painua. DeTomaso tuodaan oven eteen. Palkkiosi lastataan takapenkille.

Näin sanottuaan Johnsson antoi tukevat käskyt puhelimeensa.

Larry pinnisti aivonsa hereille. Aikamatka voisi onnistua. Ja se juovakristalli oli vielä ihan koskematon. Sillä voisi tehdä vaikka kaksisataa hyppyä ristiin rastiin ja lopuksi päätyä Shirley'n luokse kuopalle. Larry ihmetteli mihin pitäisi juosta, jotta nopeimmin pääsi ulos, mutta Johnsson oli nopeampi. Hän kutsui yksityisen hissinsä kerrokseen.

– Tästä pääset oikotietä. Ja onnea matkaan, hän vielä toivotti poistuvalla Larrylle.

Lothar livahti etsimään pakenevaa Välpästä. Jokin oli oudosti, kaikki aistivat sen.

Lotharin jokainen solu ulvoi vaatimaan selitystä. Miksi Johnsson ei tappanut ketään noustuaan leikkaustuolilta? Miksi hän jakoi Larrylle rahaa? Lothar käveli ripein askelin ja tavoitti rakennuksessa hätääntyneenä poukkoilevan Välpäksen, pyöräytti tämän olkapäästä ympäri. Lothar nosti käsivartensa insinöörin kurkulle ja rutisti hänet tylästi seinää vasten.

– Mitä hittoa äsken tapahtui?

– Mmiten niin, ähki Välpäs pelokkaasti.

– Älä viitsi edes aloittaa. Tiedät hyvin. Johnsson oli liian sopuisa, sinä teit jotakin.

– En voinut...

Lothar tiukensi otettaan ja Välpäksen puhe tyrehtyi.

– Minä sanoin, että älä edes aloita, tylytti Lothar. Hän toi kasvonsa aivan kiinni tohtoriin ja tarjosi tälle hyytävän tuijotuksensa. Sitten hän hellitti vähän otettaan ja toisti:

– Sinä teit jotakin.

Välpäs alistui painostuksen alla.

– Empatiakiihdyttimet ovat laittomia, mutta... olisitteko te halunnut olla huoneessa, jossa Johnsson alkaa tehdä selvää... tyyperyksistä?

Lothar tajusi kyllä hyvin, että Välpäs oli turvannut hänenkin henkensä. Jos Johnsson olisi päättänyt purkaa viime päivien tuskansa ympäristöönsä, ei siinä olisi eroteltu syyllisiä sivustakatsojista.

– Kauanko se toimii?

– Pari päivää. Sitten kiihdyttimen teho alkaa laskea. Jos olisin te, sovittaisin kaikki vapaapäiväni ensi viikkoon.

– Minä tiedän, että henki olisi ollut kaikilta löyhällä, mutta mistä sinä sen tiesit? Lothar jatkoi kyselyään.

– Muistatteko kun pyysin Johnssonia valitsemaan erektion...?

Lothar nyökäytti, – Idioottimaista pilailua.

Välpäs ravisti päätään kieltävästi. – Pääinvastoin. Skannasin samalla hänen aggresteroninsa määrän. Ja se oli vaarallisen suuri, toiseksi suurin, jonka olen koskaan mitannut.

Lothar mietti lyhyen hetken ja jatkoi asteen rauhoittuneena.

– Keneltä olet mitannut suurimmat lukemat?

– Muistatteko, kun turvamies kaatoi kahvimukinsa syliinne?
Lothar vapautti saaliinsa. Välpäs putosi polvilleen lattialle. Lothar katsoi housujaan, ne olivat rumasti tuhraantuneet kahvista. Hän jätti tohtorin keräämään itseään kokoon ja kääntyi astelemaan takaisin Johnssonin työhuonetta kohden. Muutaman askeleen kohdalla hän vielä pysähtyi miettimään ja kääntyi sitten vielä Välpästä päin.
– Olet sinä Välpäs sitten saatanan kiero mies, hän tokaisi ja jatkoi hekottaen matkaansa.

KAUAN SITTEN

Johnsson istui levollisena leveän työpöytänsä takana. Hän oli jo vanha ja raihnainen mies. Sairaudet olivat riistäneet hänen ruumistaan toista vuosisataa; kehon kellosta alkoi aika olla loppuillaan. Ja Johnssonilla jos kenellä oli varaa tehdä asialle jotakin. Siksiäpä huoneessa olikin hätäistunnolla kahdeksan henkilöä. Johnssonin sihteeri Lex, neuvonantaja Lothar ja pari punapaitaista turvamiestä. Tärkeämpiä vieraita olivat Nokian kybernetikka-insinööri Liina ja tohtori Välpäs. Puhetta piti ensisijaisesti Liina, joka esitteli asiaansa Johnssonille.

– No niin, olemme valmistelleet aivojenne siirron nuorempaan kehoon. Meidän täytyy vielä sopia muutamista yksityiskohdista, jotta voimme käynnistää operaation.

– Milloin operaatio voidaan käynnistää?

– Kaikki on sujunut aikataulussa, eikä minulla ole syytä uskoa, etteikö huhtikuun ensimmäisenä päivänä voitaisi suunnitelman mukaisesti aloittaa. Valitsemanne uusi keho on jo siirretty sulatusaltaaseen. Kaikki on valmisteltu. Voitte lähteä vielä tänään mukaamme tutustumaan lääkintälaboratorioon eli hyhmeosastolle, kuten me sitä leikkisästi kutsumme.

Johnsson nyökkäsi tyytyväisenä.

– Niistä valinnoista, sanoi Lothar kysyvästi.

– Niin niistä. Tiedätte toki mistä on kyse, mutta yhtiömme säännöt vaativat, että kerron nämä selkeäsanaisesti teidän ja läheisimmän uskottunne läsnä ollessa.

Johnsson nyökkäsi hiukan Lexin suuntaan tehdäkseen tiedetyksi, että hän oli juuri läheisin uskottu. Lex nosti vaistomaisesti vähän rintaansa ja lievä tyytyväisyyden virne pääsi pujahtamaan hänen kasvoilleen. Lothar oli kivikasvoinen, vaikka hän selvästi sai kasvoilleen märeästä mopista.

– Aivan niin, dosentti Lex, vahvisti Liina, ja jatkoi: – Aivojen siirto on nykyosaamisella erittäin turvallista. Vain noin joka kymmenennessä meidän tekemässämme siirrossa havaitaan ennalta odottamattomia seurauksia. Näistä pääosa johtuu siitä, ettei potilas ole kertonut meille koko totuutta terveydentilastaan. Moniin ongelmakohtiin voimme varautua, mutta emme toki sellaisiin, mitä asiakas itse meiltä tietoisesti pimittää. Siksi joudun kyselemään teiltä muutamia kysymyksiä. Näiden ei ole tarkoitus olla loukkaavia, vaikka ne ovatkin osittain hyvin henkilökohtaisia. Tarkoituksenamme on vain suojella teitä itseänne. Tiedot ovat tietenkin luottamuksellisia.

– Ennalta odottamattomia ongelmia? uteli Lex.

– Niin, ennalta odottamattomia. Ongelmakohtia me toki tiedämme odottaa, kaikkea ei

tämän suuruusluokan operaatioissa voida välttää, vahvasti Liina.

Välpäs otti suunvuoron. – Osa aivojen hermoradoista on niin lähellä toisiaan, että on mahdotonta palauttaa kaikkia aivotointoja ennalleen. Niinpä meidän on ennakoon järkevää valita muutamasta hankalimmin erotettavasta toimintaparista vain toinen, jonka sitten palautamme. Toisesta on parempi luopua hallitusti. Molempien toimintojen palauttaminen onnistuu satunnaisesti, mutta ne jäävät helposti vähintäänkin häiritsemään toisiaan, usein menetetään molemmat.

– Esimerkiksi virtsarakkoa ja näläntunnetta säätelevät järjestelmät ovat kovasti kietoutuneet toisiinsa. Jos yritämme palauttaa molemmat uudelle ruumiillesi, käy helposti niin, että aina kun teille tulee nälkä, Liina piti pienen jännitystä lisäävän tauon, -teillä tulee pissat housuun.

Turvamiehet reagoivat Liinan sanoihin ja tämä vähän pelästyen otti pari taka-askeleta.

Johnsson rauhoitti turvamiehet käden heilautuksella.

– Mitä sitten ehdotatte?

Välpäs jakoi puhetta. – Jätämme tietoisesti näläntunnetta hallinnoivan aivojen osan kytkemättä. Teidän täytyy jatkossa vain syödä kellon mukaan. Vaikka kehonne ei enää tunne luonnollista nälkää, ei se tarkoita, ettetekö kärsisi jos ravinnonsaanti jää heikolle.

– Kuseminen?

– Öö... toimii aivan normaalisti. Siinä asiassa ei tule olemaan mitään eroa nykytilaan, vahvasti Liina.

– Eikö ole mitään keinoa säilyttää molempia?

– Niin, synapsien erottimia on kyllä kehitteillä useissa paikoissa. Mutta kukaan ei ole saanut onnistunutta pilottia valmiiksi. Tapiolassa on eräs yritys, joka on ollut lähellä läpimurtoa, mutta jos olisin te, en kyllä jäisi pidempään odottamaan.

Johansson nyökkäsi hyväksyvästi ja viittasi vieraitaan istumaan. – Tiedän toki nämä aivojensiirron ongelmat suurin piirtein. Käydäänkö valinnat läpi nyt tässä?

– Se olisi tarkoituksemme, vastasi Liina ja kaivoi samalla kaavakkeet salkustaan.

– Säilytetäänkö ihokutina jaloissa vai kulmakarvojen kohotus?

– Mitä suosittelette?

– Nämä ovat aika vähän merkityksellisiä. Itse ehkä säilyttäisin kulmakarvojen kohotuksen.

– Se säilytetään sitten, päätti Johnsson.

– Yskimisrekortti vai kuulo?

– Kuulo tietenkin säilytetään, olipa tyhmä kysymys.

– Ei ollenkaan tyhmä, suosittelemme yskän säilyttämistä. Nykyään on mahdollista asentaa korvasuristimet, joilla...

– Korvasuristimilla ei kuule puhetta, vain surinaa. Mene vuosia, ennekuin sitä oppii ymmärtämään. Säilytetään kuulo.

– Ei siinä mene keskimäärin kuin neljä - viisi kuukautta, kun suristimilla tulee toimeen. Ja vuoden kuluttua suurin osa käyttäjistä ei enää huomaakaan eroa. Yskän puute taas voi johtaa keuhkojen likaantumiseen ja...

– Sanoinko jotenkin epäselvästi, vai onko teillä suristimet korvissanne, korotti Johnsson ääntään. – Kuulo säilytetään, ymmärrätkö typerykset!

Insinööri kirjasi vastauksen papereihinsa ilman enempiä mutinoita.

- Kielen hallinta, vai nielun hallinta?
- Mitä se tarkoittaa?
- Kielen hallinta mahdollistaa puhekyvyn, nielun hallinta luonnollisen nielemisen. Molempiin löytyy tekniset apuneuvot, mutta kielen puute on huomattavasti merkittävämpi ja erottuvampi vajavuus. Sitä paitsi puhesyntetisaattori on vähän kivuliaskin.
- Kieli sitten.
- Ja virtsauskyvynhän me säilytämme näläntunteen sijasta?
- Aivan varmasti.
- Säilytetäänkö erektio- vai näkökyky, kysyi väliin mittauslaitettaan tuijottava Välpäs.
- Mitä helvettiä, jyrähti Johnsson.
- Turvamiehet nostivat aseensa kohti Välpästä.
- Ehh, huumoria huumoria, vaikersi vähän pelokkaan oloinen Välpäs. – Ei sellaista kysymystä olekaan.
- Hullu, tiuskaisi Liina kumppanilleen.
- Taidatte pitää uhkapeleistä, totesi Lothar asetellen samalla pistooliaan takaisin kainalokoteloonsa.
- Välpäs pysyi vaiti.
- Sitten on vielä näitä terveyskysymyksiä. Ehkä haluatte vastata näihin kirjallisesti, kysyi Liina ja ojensi kaavaketta Johnssonille.
- Ei kun jatketaan näin, päätti Johnsson.
- Mikäpä siinä, jos se ei haittaa teitä. Kuinka usein olette sairastaneet AIDSin? Ja kuinka hoidot ovat vaikuttanut peniksenne pituuteen?
- Hyvä on, hyvä on, vastailen teidän mieliksenne näihin kirjallisesti, keskeytti Johnsson.
- Olemmeko sitten valmiita?
- Lex kävi noutamassa ojennetun paperin ja toi sen Johnssonille.
- Yksi varmistus vielä, totesi Välpäs. – Tehän varmasti tiedätte, että emme voi poistaa uuden kehon vanhoja aivoja, ennenkuin asennamme teidän omat aivomme kontrolloimaan kehon toimintoja.
- Miksi ette?
- Keho joutuu niin sanottuun lopetusshokkiin, jos ylläpito hermokeskukseen katkaistaan kokonaan, edes lyhyeksi ajaksi. Hermosto lamaantuu ja keho halvaantuu pysyvästi tahdilla prosentti per sekunti.
- Mitä tämä ongelma käytännössä tarkoittaa?
- Sitä, että emme voi asentaa aivojanne uuden kehon päähän. Siellä ei ole tilaa toisille. Suosittelemme, että asennamme aivonne kehon rintalastan alle, samaan paikkaan kuin missä sydän on, mutta vain oikealle puolelle. Se on kehon suojaisin alue pääkopan jälkeen.
- Ja vanhat aivot?
- Ne jäävät kyllä elämään, ja niissä on verenkiertoa. Mutta ei niissä enää vanhaa tietoisuutta ole jäljellä. Tai muutakaan.
- Eikö vanhoja aivoja voi sitten jälkeenpäin poistaa?
- Voidaan ne. Ne ovat enää tarpeetonta kudosta. Mutta päähänne jäisi tyhjiö, joka on arka tulehduksille. Suoraan sanoen, poistosta ei olisi teille mitään hyötyä.
- Niin, tiesin kyllä tämän, mutta olin toivonut, että asiat olisivat jo toisin.
- Valitettavasti teknologia ei vielä ole kyllin pitkällä, totesi Liina.

– Harmillista mutta hyväksyttävää. Näin jatkamme, kuittasi Johnsson neuvottelun päättäneeksi. Mutta tietäkähän, että minä en siedä typeryksiä ympärilläni. Jos jokin menee vikaan, saatte poistaa avatut sateenvarjat toistenne rektaaleista.

VÄHÄN AIKAA SITTEEN

Larry kaahasi tulivaunuista piittaamatta kohti pommikuoppaa. Shirley kapusi juuri kuopan reunan yli ja nousi seisomaan kasvot kohden Larryn saapuvaa ajokkia. Larry avasi oven ollessaan vielä liikkeellä, ja polkaisi vasta viime hetkessä inertiajarrut pohjaan. Saman tien hän painoi latauksen käyntiin, kiskaisi Shirleyyn syliinsä ja käynnisti hypyn. DeTomaso katosi juuri Lotharin plasmakranaatin alta. Hyppy oli lähtenyt vain sadasosasekunteja ennen räjähdystä.

Liituri ei päättynyt kuin vajaan sadan metrin päähän pommituspaikasta, mutta räjähdysten sytyttämä räikeä valokaari peitti sen Lotharin joukkojen näkyviltä. Larry kytki välittömästi uuden, paljon pidemmän hypyn latautumaan. Muutamassa hetkessä heidän etäisyytensä taistelupaikalta oli jo kilometrejä.

Larry kääntyi halaamaan rakastaan ja purskahti helpottuneeseen itkuun. Tyttö oli ihmeissään.

– No mikäs nyt, ei se noin paha putoaminen ollut. Kuopan pohjalla on ihan pehmeää hiekkaa, no mitä sinä nyt. Ja mitä se hirveä ryske oli?

Larry oivalsi, että Shirleylle kaikki oli suoraa jatkumoa sille, kun liituri hypähti ylös kuopasta. Ja Turun selkkausta ei todellisuudessa vielä ollut edes tapahtunut.

– Työ on tehty. Me palaamme Tapiolaan, Larry sanoi tytölleen.

Shirley oli ihmeissään, mutta helpottunut. Matka sota-alueen läpi oli ollut pelottavaa.

– Jääköön miljoonat, hän myötäili, palataan kotiin.

Äskettäinen hyppy suoraan taistelulentueen keskelle kummitteli Larryn mielessä, ja hän aristeli kytkää hyppää latautumaan. Enempiä selittelemättä hän päätti ajaa maantietä niin pitkään kuin tienoot pysyivät rauhalliselta. Shirley ei sanonut mitään, vaikka vähän Ihmettelikin hidasta matkantekoa.

Nuoret olivat tehneet paluumatkaa yli puolenvälin, kun edessä alkoi siintää joukkoliikemdintää. Larry ei halunnut ottaa kuhinasta enempää selvää.

– Tota noin, mitä jos mentäisiin loppumatka komeasti yhdellä hypyllä? Juovakristalli on alkanut vasta vaimeasti himmetä, siinä pitäisi olla latausta yhdelle tosi komealle hypylle.

– Joo, tehdään hypystä tosi komea, kihersi Shirley.

Larry asetti kohteen kerralla Otsolahteen. Juovakristalli alkoi ladata hyppymoottoria. Kristalli ritisi hiljaisesti. – Mistähän tuokin johtuu, ehti Larry vielä tuumailla.

Vasta nyt Shirley huomasi liiturin takapenkillä muhkean rahaläjän. – Mistä nuo rahat ovat tulleet? Siinähan on varmasti...

Liituri hyppäsi kesken Shirleyyn lauseen. Juuri samaan aikaan ase jyrähti Larryn kädessä kaukana Turussa.

Kristalli kesti kuin kestitkin perille saakka.

MAKETIN

ENEMÄN TISSEJÄ
KUIN TÄHTIVAELTAJASSA

